

február 1. – vasárnap

Ézsaiás próféta könyve 40,10: Az én Uram, az Úr jön hatalommal, karja uralkodik.

Minden ember és minden közösség életében hatalmas élmény, kimondhatatlan áldás az ÚR érkezése. Nem csak ma vannak kételkedők, gúnyolódók, azok mindig voltak. Amikor Isten gyermekeinek nehézségeken, próbákon kell átmenni, megszólalnak a kívülállók, s bizony ritka ilyenkor a bátorító, biztató hang. Inkább kétségbe vonják Isten létezését, hiábavalónak hirdetik Isten gyermekeinek addigi helytállását, szent életét, biztosra veszik a pusztulást. A zsoltárokból olvashatjuk Isten emberének panaszát az ilyen hangok miatt. Mekkora öröm, ha egyszer csak felhangzik: érkezik Az, akit vártunk. Mint Jézus példázatában, amikor kihirdetik, hogy érkezik a Vőlegény. Ő hatalmas, mint egy király, akinek egyetlen intésére seregek mozdulnak, akinek karja a cselekvő hatalom jelképe. Minden más csak következménye annak, hogy velünk az Isten. Amikor Ő itt van, akkor elnémítja ellenségeinket, szabaddá tesz a teljes életre, áldásai gazdaggá teszik mindennapjainkat, életünket, közösségünket. Minden más lesz, minden ígére épülő várakozás és reménység valósággá válik, s mindez attól kezdve, hogy meghalljuk az örömhírt: az ÚR jön!

február 2. – hétfő

A zsidókhöz írt levél 12,1-2: Állhatatossággal fussuk meg az előttünk levő pályát. Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére.

Hinni Istenben nem azt jelenti, hogy a lelátóról figyeljük, mi történik azon a pályán, melynek egyház a neve, s onnan drukkolunk néha, bírálunk máskor, örvendünk a jó eredményeknek, bánkódunk kissé a sikertelenségek miatt. Hinni azt jelenti, hogy részt veszünk a versenyen. Sokszor hallottam embereket, akik bármilyen egyesület, szervezet, csoport munkáját bírálták, hogy amikor már nem kívülállóként szemlélték az eredményt, teljesítményt, hanem maguk is hozzá kellett ahhoz járuljanak, felkiáltottak: nem gondoltam volna, hogy ez ilyen nehéz, ennyire bonyolult, ilyen sok minden szükséges hozzá. Aki részt vett már bármilyen sportversenyen, tudja, a legegyszerűbbnek ígérkező verseny sem jelenti a biztos győzelmet, ahhoz a versenyen végig kell küzdeni, állhatatosan kitartani, utána érhető el a kívánt eredmény. Van olyan pontja a futásnak, amikor úgy érzi a versenyző, nincs elég ereje tovább menni, nem tud a célba érkezni. Ilyenkor nagyon fontos a kitartás és a célra tekintés, hogy ezen a holtponton túllendülhessen. A hitéletben is szüntelen ostromol az ellenség, egyszer akadályokat gördít elé, máskor azt súgja, hogy úgysem fogunk megérkezni. A mi feladatunk a kitartás, Jézusra nézés, az Ő segítségével, a Benne való bizalommal tovább kell küzdenünk, mert Vele fogunk a célba érkezni.

február 3. – kedd

Ézsaiás próféta könyve 11,2: Az Úr lelke nyugszik rajta, a bölcsesség és értelem lelke, a tanács és erő lelke, az Úr ismeretének és félelmének lelke.

Próbáltam elképzelni, milyen lehetett hallani ezt a próféciaát Ézsaiás szájából. Jönni fog Isten küldötte, a Messiás, aki olyan lesz, hogy azt földi ember el sem tudja képzelni. Isten Lelke lesz szívében, ezért nem lesznek gonosz gondolatai, bűnös vágyai, kétértelműség és képmutatás távol áll Tőle. A Lélek által bölcs lesz, s mindenki Salamonra gondolhatott, akinek ugyancsak a Lélek Isten adta a bölcsességét, ez párosul az értelemmel, ami nem emberi tudás birtoklásában merül ki, hanem az Isten világának ismeretével bíró igazi értelmet jelent. Amikor mi emberek tanácsolunk valakit, akkor ismereteink és tapasztalatunk alapján igyekszünk a legjobb utat megmutatni, az eljövendő Messiás viszont Isten

Lelkével tud tanácsot adni. Ő birtokolja azt a Lelket, Aki erőnek Lelke, hiszen nincs nagyobb, sőt nincs más igazi erő és hatalom Isten erején, hatalmán kívül. Ő egyedül mondhatja, hogy ismeri az Atyát, mert Tőle jött, és mert Benne lakozik az ismeret Lelke. Egyedül a Messiás mutatja meg, mit jelent a helyes istenfélelem. Mit mondhattak minderre az akkori igehallgatók? Talán legtöbben azt mondhatták: el sem tudjuk képzelni, milyen lehet a Messiás, Aki ennyire tökéletes. Azóta Jézus Krisztus eljött ebbe a világba, s nem csak ennek az igeversnek, hanem sok más igének jövendölését is beteljesítette. Mégis sokan vannak ma is, akik nem tudják, milyen csodálatos Ő, el sem tudják képzelni, mennyire megáldhatná az életüket, mert nem ismerik Őt. Ézsaiás előre mutatott: ilyen lesz a Messiás, aki eljön. Ma nem vissza mutatunk az időben, hanem a jelenben mondjuk: ilyen a mi URunk, Krisztusunk. Óh, jöjjetek imádni, óh, jöjjetek imádni az ÚR Krisztust.

február 4. – szerda

Pál levele a rómaiakhoz 8,1: Nincsen azért most már semmiféle kárhoztató ítélet azok ellen, akik Krisztus Jézusban vannak.

Azért nem tud a mai ember örvideni annak, amit Jézus Krisztus elvégzett értünk a kereszten, mert nem érzi a bűn súlyát, s nem tudja, vagy nem tudja elfogadni, hogy mindnyájunk ellen van egy kárhozatra szóló ítélet. Nagyon egyszerűen szólva semmit nem jelent nekem, ha az ország elnöke kihirdeti, hogy mindazok, akik mondjuk hat évnél kisebb börtönbüntetésre voltak ítéelve, azok jövő héttől szabadok lesznek, mert én nem voltam elítélve. Legfeljebb elmélkedni tudok azon, hogy akkor ez most jó, vagy rossz döntés, akiket kiengednek a börtönből, azok elkezdnek tisztességes életet élni, vagy visszatérnek a rossz dolgokhoz. Ha viszont olyan döntést hoznak a vezetők, ami engem személyesen is érint és érdekel, akkor már nem csak elmélkedem, hanem igyekszem élni azokkal a lehetőségekkel, melyek javamra vannak, és örvidenek annak, hogy valami jóra fordul az életemben. Ameddig büszkén élek, mert úgy gondolom, hogy noha nem vagyok tökéletes, de azért az átlagnál mégis jobb vagyok, addig az ítélet rám érvényes, akár elhiszem, akár nem. Ha felismerem bűneimet, s elfogadom Krisztus váltságát, akkor Benne élek, s nagyon hálás a szívem azért, mert Ő azt fizette meg helyettem, amit én soha nem tudtam volna. Nincs többé ítélet a régi bűneim miatt, ezért most arra törekszem, hogy ne bántsam meg Azt, aki értem ilyen nagy áldozatot vállalt. Neki akarom szentelni életem, s imádkozom, hogy naponta mutassa meg az ÚR, hogy miként dicsőíthetem Őt.

február 5. – csütörtök

A zsoltárok könyve 57,2: Könyörülj, Istenem, könyörülj rajtam, mert nálad keres oltalmat a lelkem!

Dávid Saul elől menekül, jobb híján egy barlangba rejtőzik el, s itt imádkozik Isten kegyelméért. Hiszem, hogy ezt kell ma is tenni minden nehéz helyzetben. Mit is? A barlangba menekülni és imádkozni, a kettőt együtt, egyiket sem kijátszani a másik ellen. Nem elég a barlangba menekülni, ha Isten nincs velünk, az Ő hatalmas kezére nem bízunk lelkünket, hiábavalónak bizonyulhat minden emberi segítség, de hiábavaló lehet a fizikai megmenekülés is. Legtöbben ezt teszik, minden helyzetben megkeresik a legjobb emberi megoldást, nehézség esetén pedig a leghatásosabb segítséget. Ha ez megvan, úgy gondolják, minden rendben. Az ellenkezője sem tanúskodik józan gondolkodásról, nem lehet kiállni azok elé, akik halálra keresik lelkünket, s azt mondani, Isten megvéd engem. Megtörténhet, mert Istennek van erre hatalma, hogy csodát tesz, de nem bíztat sehoh az Írás arra, hogy kísértsük Őt. A józan keresztyén ember szemeit Istenre emeli, de lábaival a földön jár, nem felejt el imádkozni, bízik Isten oltalmában, de ha Isten barlang felé vezet útját, nem késlekedik oda rejtőzni. Barlang mélyéből kiáltok: könyörülj rajtam, könyörülj, Istenem.

február 6. – péntek

Máté evangéliuma 5,8: Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják Istent.

A bibliaolvasó, igehallgató ember számára a Szentírás sok kijelentése kérdéseket fogalmaz meg, gyakran vizsgáljuk saját életünkben azt, amiről az ige szól. Ha bűnről, helytelen életvitelről van szó, azt szeretnénk felfedezni az önvizsgálat során, hogy a szívünkben, életvitelünkben nincs ott az, ha pedig jóról, lelki gyümölcsökről, hitből származó cselekedetéről, magatartásról van szó, akkor azt reméljük, hogy megvan bennünk, amiről beszél az Írás. Mit válaszolunk, ha a mai ígét kérdés formájában olvassuk: az én szívem tiszta-e? Talán az első válasz az, hogy igen, hiszen nincs bennem rosszakarat, igyekszem mindig és mindenben Istenre figyelni, a Lélek vezetésének engedelmeskedni. Ha jobban elgondolkozunk, sokan már nem látjuk ennyire egyértelműnek a feleletet, kissé árnyaltabban fogalmazzunk, a jó szándék és tiszta akarat mellett eszünkbe jut, hogy néha mennyire emberek vagyunk, s a régi természetünk még sokszor szeretné irányítani az életünket. Nem tudjuk megjavítani a régi természetet, Isten újjáteremtő hatalmára van szükségünk, ezért Dáviddal együtt kérjük: tiszta szívet teremts bennem, óh, Isten.

február 7. – szombat

A zsoltárok könyve 19,9: Az Úr rendelkezései helyesek, megörvendeztetik a szívet.

Ha nagyon őszintén azt kérdelem magamtól, hogy szokott-e örvendezni a szívem Isten rendeletei, parancsai miatt, azt kell mondjam, hogy sajnós, nem. Általában minden rendelkezésre, törvényre úgy tekintünk, mint olyan előírás, melyet kötelesek vagyunk betartani, de jobbnak tartanánk, ha nem lenne. Ha ellenkezik felfogásunkkal, vagy gyakorlatunkkal egy törvény, akkor úgy is csak kényszerből, és nem szívből fogunk engedelmeskedni, ha pedig jónak tartunk egy rendelkezést, akkor előírások nélkül is betartottuk volna, gondoljuk. Isten törvényére egy hasonlat jut eszembe, s mindjárt másként látom a kérdést. Az ÚR törvénye olyan, mint egy korlát, melyet a gazda nem juhait ellen állított, hanem épp azért, hogy megvédje őket. Amikor egy nagyon magas toronyban voltam, örvendtem annak, hogy erős korlátot készítettek a peremére, így abba nyugodtan bele lehetett kapaszkodni, onnan kinézni a szép tájra, s nem kellett azzal foglalkozni, hogy nehogy túl közel kerüljek a széléhez, vagy valaki véletlenül nehogy meglökjön, s leessek. Ott volt a nagyon magas és nagyon erős korlát, senki nem panaszkodott érte, hiszen így biztonságban voltunk, a kilátásban gyönyörködhattunk. Az ÚR minden rendelete értünk van, azért, hogy ne kerüljünk veszélybe. Köszönöm URam, hogy rendeleteid helyesek, értünk vannak, megóvnak minket a mélybe zuhanástól.

február 8. – vasárnap

Jakab levele 3,17: A felülről való bölcsesség először is tiszta, azután békeszerető, méltányos, engedelmes, irgalommal és jó gyümölcsökkel teljes, nem részrehajló és nem képmutató.

Jakab apostol arra biztat ebben az igében, hogy életünkben törekedjünk az Istentől származó bölcsességet elfogadni, ez határozza meg cselekedeteinket, mert áldássá lesz nekünk és környezetünknek egyaránt. Ha nem az Isten bölcsessége irányítja tetteinket, akkor is lehet célokért küzdeni, s még kisebb-nagyobb sikereket is el lehet érni, de zűrzavar és mindenféle gonosz következményei lesznek. Sokszor kérdezzük, mit tegyünk, hogyan érjük el célunkat, melyik úton induljunk. Tanácsot kapunk sok irányból, próbáljuk mérlegelni, melyik útnak mi van a végén,

felmerülnek lehetőségek, módszerek, különféle cselekvési formák. Ha néha nehéz dönteni, esetleg nem ismerjük fel, hogy melyik is lenne Isten akarata, próbáljuk meg azt ellenőrizni, hogy melyik útra igaz mindaz, ami ebben az igeversben van. Ha valamelyik tanács, lehetőség, bölcsesség nem felel meg ezeknek, azaz nem békességre törekszik, irgalmatlanul járna el, képmutatást követelne, nem tiszta, méltányos, akkor azon az úton nem ajánlatos elindulni. Isten gyermekei tudják, sokszor megtapasztalják, hogy gyakran úgy néz ki, hogy az Istentől jövő bölcsességre hallgatva nem lehetne messzire jutni, erőtlennek, túl egyszerűnek tűnik, de az Úrra hallgatva lesz igazán áldás útjainkon, s lesz sok jó gyümölcse, áldásos következménye az engedelmisségnek.

február 9. – hétfő

Jób könyve 17,3: Tedd meg, vállalj értem kezességet! Ki más kezeskednék értem?

Többször kerültem olyan helyzetbe, hogy kölcsön kellett kérjek kisebb-nagyobb összeget, de soha nem kérte senki, hogy hozzak valakit, aki kezeskedjen értem. Az ige alapján azért elgondolkodom, ha erre sor kerül, vajon kihez fordulhattam volna? Engem egyszer kért meg valaki arra, hogy kezeskedjem érte, ugyancsak egy kölcsön ügyében, és bizony elég hosszas mérlegelés után vállaltam. Jób nem kölcsönt szeretne kapni, hanem olyan valakit keres, aki higgyen neki, vállalja őt, más szóval Isten előtt kezeskedjen érte. Miután négy legjobb barátjáról kiderül, hogy azok meg vannak győződve arról, hogy Isten valamilyen titkos bűnök miatt sújtotta Jóbot, s bármit is mondana a szenvedő, nem változtatnak ezen a véleményen, Jób úgy érzi, teljesen egyedül maradt. Vannak barátai, még sincsenek. Milyen sok szenvedő érte már át ezt a helyzetet, ahogyan azt Jézus példázatában is halljuk, az atya kisebbik fiáról, akitől ugyancsak mindenki elpártol a nyomorúságban. Annál nagyobb kegyelem, hogy mi, az Újszövetség népe tudjuk, hogy Valaki kezességet vállalt értünk, noha semmivel nem érdemeltük ki és nem szolgáltuk meg az Ő bizalmát. De mivel adósságunkat törleszteni nem tudjuk, Kezesünk megfizette azokat, mégpedig a kereszten. Mi már nem kell Jóbbal keressük azt, aki vállal minket, hanem életünk odaszentelésével fejezhetjük ki hálánkat azért, amit értünk tett.

február 10. – kedd

Jakab levele 2,5: Figyeljete csak ide, szeretett testvéreim: vajon nem Isten választotta-e ki azokat, akik a világ szemében szegények, hogy hitben gazdagok legyenek, és örököljék azt az országot, amelyet Isten az őt szeretőknek ígért?

Ki a szegény? Szegény az, akinek nincs pénze. Az, akinek nincs annyi, hogy elég legyen a legszükségesebb dolgokra. Vagy legalább arra, ami nélkülözhetetlen. Miért fogalmaz így az apostol, hogy akik a világ szemében szegények? Azért, mert a világ nem mindig ítéli meg helyesen a valóságot, s abban is sokszor téved, hogy ki a szegény. Hiszen azt írja a másik apostol, hogy ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg azzal, márpedig aki elégedett, az nevezhető-e szegénynek? A világi gondolkodású ember, aki a mai úgynevezett „konzumidiotizmus” korában él, nem tudja megérteni, hogyan lehet valaki elégedett, ha sincsenek azok a javak birtokában, melyek nélkül ő, a „nem szegény” ember el sem tudja képzelni életét. Isten ígéje arról beszél, hogy az ÚR kiválasztotta azokat, akiknek kevesebb anyagi gazdagságuk van arra, hogy gazdagok legyenek hitben, s övék legyen Isten gazdag öröksége. A szegénységet, gazdagságot leginkább környezetünkhöz viszonyítva határozzuk meg. Ahol mindenkinek kétemeletes háza van, ott szegény az olyan ember, akinek csak egy emeletes a lakása, míg a másik helyen ugyanő nagyon gazdagnak számítana. Isten gyermekei viszont nem a környezet szerint, s nem is a világ megítélése szerint szegények, vagy gazdagok. Mi valljuk az ének szerzőjével: *gazdag maradtam, mert van Istenem.*

február 11. – szerda

A zsoltaók könyve 126, 5-6: Akik könnyezve vetettek, ujjongva fognak majd aratni. Aki sírva indul, mikor vetőmagját viszi, ujjongva érkezik, mikor kévét hozza.

Jézus mondta, hogy amit vet az ember, azt fogja aratni is, a zoltár ezt azzal egészíti ki, hogy másként, más lelki állapotban történik majd a betakarítás. A történelem kutatói sok olyan korszakról számolhatnak be, amikor nehéz és nagyon nehéz időkben sokan úgy látták, hogy nem érdemes megmaradni a tisztaság, egyenesség, szentség útján, hiszen csak azok érvényesülnek, vagy olyan idő is volt, amikor csak azok maradhattak meg, akik ezeket nem követték. De mindig voltak olyanok, akik sóhajtozva ugyan, és néha könnyhullatással is, de megmaradtak azon értékek mellett, melyeket Isten is értéknek tart, s azokat igyekeztek tovább adni a következő nemzedékeknek. Mindettől ma sem vagyunk távol, egyre többen és egyre gyakrabban kérdezik, merre tart, mi lesz ezzel a világgal. A mutatók nem kedvezőek Isten gyermekei számára, a fiatal generáció már nem keresi Istent, egészen más törekvései vannak, más céljai és más értékei, s már jó ideje a szülők sem tartják fontosnak Isten akaratát, vezetését, áldását sem a maguk, sem gyermekeik életében. A malakiási időkhez hasonló mai korban is elmondható, az ÚR követői kisebbségben vannak, és sokszor sóhajtozva, könnyezve vetnek, de akkor is azt vetik, amiről megismerték, hogy az ÚR akarata szerint való, s az Ő áldása van rajta. Hozd el URunk az aratás idejét, azt az időt, amikor a jó magnak jó földbe való vetésének meglesz a következménye, hadd örvendezzünk áldásaidon, kegyelmeden, a bőséges lelki termésen.

február 12. – csütörtök

János első levele 5,20: Tudjuk, hogy eljött az Isten Fia, és értelmet adott nekünk, hogy megismerjük az Igazat.

Eljött Isten Fia és kijelentette az Atyát úgy, ahogyan senki más Előtte, hiszen Ő egyedül volt Az, Aki Istentől jött, földi élete előtt közösségben volt az Atyával, ezért tudott hitelesen szólni Istentől. De még az Isten Fiának Szava sem volt elég ahhoz, hogy mindazok, akik Őt hallgatták Istenhez fordultak volna, új életet kezdve. Ehhez még valamire szüksége van az embernek. Bármennyire megkérdőjelezzük, ma már nem csak az úgynevezett tudósok, hanem néha még a teológusok közül is némelyek azt, hogy bűnben fogantattunk és születtünk, a valóság égis az, hogy Isten beavatkozása nélkül a velünk született értelemmel és bölcsességgel nem tudjuk felfogni a mennyei valóságot. Olyan ez, ha szabad egy modern példával élni, mint a gyorsan fejlődő technikai eszközök esetében, ha valaki nem hoz megfelelő vevőkészüléket, hiába van meg a legjobb zenénk, legjobb könyvünk egy bizonyos formátumban, azt nem tudjuk megnyitni, nincs mit kezdjünk vele. Ez a „modern vevőkészülék” az igében a Jézus Krisztus által ajándékozott értelem, mellyel megértjük a kijelentést, képesek vagyunk Isten üzenetét nem csak felfogni, hanem igaznak tartani és követni is. Adja meg mindnyájunknak Isten azt az értelmet, áldást, amit Péternek adott, akiről maga Jézus mondta: nem emberektől tudja, hanem maga a mennyei Atya jelentette ki neki, hogy Jézus a Krisztus. Ha megismerjük Megváltónkat, és Azt, Aki Őt elküldte, az maga az örök élet.

február 13. – péntek

A krónikák első könyve 16,31: Örüljön az ég, örvendjen a föld, és mondják el a népeknek, hogy uralkodik az Úr!

Századokkal ezelőtt, amikor nem voltak meg a kommunikáció mai eszközei, el tudom képzelni, hogy egy király uralkodásáról a távolabbi helyeken hónapokkal később szereztek tudomást az emberek. A királyt a megfelelő szertartáson az uralkodói hatalommal felruházták, minden döntése érvényes volt az ország határáig, de az emberek később szereztek róla tudomást. Lehet, hogy hallottak arról, hogy valamelyik uralkodó meghalt, csatában elesett, utána pedig sokáig úgy tudták, hogy nincs vezetőjük, ha ellenség fenyegetné őket, nem lenne, ki megvédje őket. S mivel az ellenség már sorakozik, megtelnek félelemmel, de akkor megérkezik hozzájuk is a hír, elmondja egy követ, hogy van király, aki uralkodik, sőt, már jó ideje el is indult a serege, hogy titeket megvédjen, hamarosan itt lesznek, biztonságban vagytok, ne féljete. Ma van ugyan modern média, s már nem hónapokban, s még csak nem is napokban, hanem sokszor csak percekben mérjük az időt egy esemény megtörténe és annak világhírré kürtölése között, mégis, az ige üzenete nagyon időszerű. Kétezer éves történetek, s még annál is régebbi események vannak benne, de Az, aki ezekben megjelenik, ma is változhatatlan Isten. És Ő ma is uralkodik, akarata nélkül a huszonegyedik században sem mozdul el egyetlen hajszál sem a fejünkről. Ma is érdemes nekünk is elgondolkodni, és hálát adni, másoknak is hírül adni: uralkodik az ÚR!

február 14. – szombat

Hageus próféta könyve 1,14: Felindította az Úr ... az egész megmaradt népnek a lelkét, úgyhogy eljöttek, és nekifogtak a munkának Istenüknek, a Seregek Urának a házában.

Érdemes az ige alapján felülvizsgálni azt, ahogyan harcolunk sokszor azért, hogy embereket győzzünk meg annak érdekében, hogy kétkezi munkával, adományokkal segítsék az építkezéseket. Először talán azt kellene Isten Lelkének világosságában megvizsgálni, hogy az a munkálat, amit tervezünk, vagy el is kezdtünk már, Isten akarata szerint való-e, az Ő Lelke indította annak megtervezéséhez, az Ő dicsőségét keressük vele, vagy szépet álmodtunk csupán, valami nagyot szeretünk volna megvalósítani, esetleg mások győztek meg annak szükségességéről. Ha meggyőződésünk, hogy Isten akarata szerint való bármilyen munkálat, akkor szükségünk van segítőkire, de ezt is Istentől kérjük első sorban. Sokkal időszerűbb és súlyosabb kérdés ez, mint ahogyan sokan gondolhatnák. Számptalan helyen küzdenek lelkipásztorok, más vezető emberek azzal, hogy kiveszett az áldozatkészség, nehéz meggyőzni az embereket, nem ugyanaz a lelkiület ma, mint szüleink, nagyszüleink idejében, amikor minden külső segítség nélkül építettek számptalan helyen templomokat, végeztek önzetlenül közmunkát. Mielőtt az embereket szólítanánk meg, szólítsuk meg Istenünket, ha Ő felindítja a népnek lelkét, haladni fog a munka, s ami még fontosabb, áldás lesz azon.

február 15. – vasárnap

Máté evangéliuma 7,24: Aki tehát hallja tőlem ezeket a beszédeket, és cselekszi azokat, hasonló a bölcs emberhez, aki kősziklára építette a házat.

Egyik legismertebb példázata ez Jézusnak, melyet nagyon sokan ismernek, de sajnos, legtöbben csak a képnél maradnak, a viharban megálló házat csodálva a homokra épült és összedőlt házzal ellentétben. Az ÚR Jézus nem egy gyermekeknek is megtanítható érdekes példát akart mondani, hanem arra szólítja, hívja az ige hallgatóit, hogy ne maradjanak az igének csak hallgatói, mert azzal még nincs megalapozva az életük. Ahogyan a sziklába fúrni, ásni, a ház alapjának helyet készíteni nem egyszerű feladat, hanem fáradságos munkát jelent, úgy a hitélet megalapozása is idő és fáradság árán történik. Istennek engedelmeskedni nem abban merül ki, hogy időnként meghallgatunk egy prédikációt, s igazaznak, jónak ítéljük az abban elhangzottakat, de még csak nem is annyit jelent az engedelmeség,

hogy ha lehet, nagy bűnöket ne kövessünk el. Az engedelmesség munka, odaszánás, olyan áldozat, melynek néha nem látszanak rögtön a következményei, sőt, akik az nem vállalják, azok sokkal hamarabb felépítik házukat a homokos talajra. Néha még gúnyolnak is, látva fáradozásunkat, s hirdetik, hogy könnyebben, hamarabb, olcsóbban is lehet. Isten gyermeke nem a legkönnyebb, s nem is a legnehezebb megoldást keresi, hanem Istennek akar engedelmeskedni.

február 16. – hétfő

Ezékiel próféta könyve 34,12: Ahogyan a pásztor gondját viseli a nyájnak, amikor ott áll juhai között, amelyek szét voltak szóródva, úgy viselem gondját juhaimnak.

A juhok önhibájukból kerülnek veszedelembe. A juhok között gyakran van olyan, amelyik szüntelen más úton akar járni, mint a nyáj többi része. Ha értelme lenne, azt mondanánk, az önállóságra törekszik, saját útját járja, nem akar senkinek engedelmeskedni, szabad és önálló életet él. Ez a veszedelem, s néha a pusztulás útja. A nyájszellem pedig néha oda vezet, hogy a többiek közül egyre többen követik a külön utast, az egész nyáj életét veszélybe sodorva. Nem kis fáradságot jelent egy szétszéledt nyájat összeterejni, a legutolsó, legtávolabbra került juhot is visszahozni a biztonságba. A jó pásztor ezzel sem elégszik meg, hanem miután ismét együtt vannak juhai, gondoskodik arról, hogy ellátásban részesüljenek, sőt, azt is megvizsgálja, nem-e sérült meg valamelyik állat a tévúton. A jó pásztor bekötözi a sérültek sebeit, annak ellenére, hogy a juhokért kellett fáradoznia, megmentésükért terelte őket vissza, azok meg mintha még messzebb szaladtak volna, s akkor is kapálózna, amikor ápolni próbálta őket. Rólunk beszél az ige. A magunk útját akarjuk sokszor járni, ezért kerülünk veszedelembe, s ha Isten vissza hív magához, zúgolódnunk, ellenkezünk. Ő ápol és bekötöz, mi meg akkor is tiltakozunk, néha kapálózva még rugdosunk is. Jó lenne felismerni, Ő értünk munkálkodik, rólunk gondoskodik, a rosszból is jót akar kihozni a mi érdekünkbe. Nem tiltakozni kell, hanem megköszönni a gondviselést, törődést, áldozatot. Jó Pásztorom, tégy olyanná, ahogyan azt hirdetted az igében, legyen rám is igaz: juhaim hallják szómat, és ismerem őket és ők követnek engem.

február 17. – kedd

Mózes első könyve 39,23: A börtönparancsnoknak nem kellett törődnie semmivel, ami rá volt bízva, mert az Úr Józseffel volt, és eredményessé tette az Úr, amihez hozzáfogott.

Az ÚR megengedte József életében a jót és a rosszat is, Vele volt, amikor egy ország gazdasága, élelmezése volt a feladata, és nem hagyta el akkor sem, amikor a börtönbe került, ártatlanul. Lehet tiltakozni, lehet érvelni, magyarázkodni, de Isten ezeket így látta jónak. Józsefnek Isten adta meg a fáraó álmainak megfejtését, és az ÚR tette őt képessé arra, hogy a hét bő esztendőben megfelelően gazdálkodjon a következő hét szűk esztendő átvészélése érdekében. De nem csak ezekben a „nagy feladatokban” volt szüksége Isten segítségére, áldására, hanem a börtönben is, a kis, apró, jelentéktelen mindennapi dolgokban is. Ha Istennek engedelmeskedünk, azért jöhetnek nehéz idők, próbatételek, de az engedelmes ember még a legmélyebb szenvedés közepette is úgy marad hűséges Istenhez, hogy azt a nem istenfélő emberek is észreveszik. Pál apostol is így tudja megszólítani a börtönőrt, aki nem találkozott addig azzal a lelkülettel, amit az apostolnak és társának magatartásában fedezett fel. József, Pál, de Isten mai gyermekei, mi magunk is engedelmisségünkkel, a nehéz idők alatt is Istenre figyelő, Őt szolgáló életvitelünkkel másokat is megnyerhetünk a Krisztusnak. Tegye Istenünk eredményessé mindazt, amit mindennapjainkban cselekszünk.

február 18. – szerda

Máté evangéliuma 17,22-23: Amikor újra együtt voltak Galileában, így szólt hozzájuk Jézus: Az Emberfia emberek kezébe adatik, és megölik őt, de a harmadik napon feltámad.

A kisgyermek Jézust kezébe vette az agg Simeon, és áldotta Istent, mert elbocsátotta Szolgáját minden népek üdvére. Kevés idő múlva Heródes katonái szerették volna kezükbe venni Őt, hogy megöljék. A vérfolyásos asszony azért érintette meg ruhája szegélyét, mert hitt abban, hogy meggyógyulhat betegségéből, ha ezt megteszi. Názáretben kikergették Őt a városból. A bűnös, de bűneire bocsánatot nyerő asszony könnyeivel érintette Jézus lábait, Péter pedig vissza akarja húzni lábát Jézus elől, hogy ne érintse őt. Kétezer éve Jézus nincs többé testben közöttünk, de az emberek ma is ugyanezt a két magatartást tanúsítják iránta. Szavait egyesek kijelentésként fogadják el, azok alapján hisznek, mások viszont azért olvassák el az ÚR lejegyzett prédikációit, hogy hibát keressenek azokban. Jézus Krisztust élő Úrnak tartja Isten minden gyermeke, s azt kéri Tőle, hogy ígérete szerint lakozzon szívében, mások még azt is kétségbe vonják, hogy Ő a földön élő személy volt. Ha bemegyünk egy templomba, az ige Jézusról szól, ha kezünkbe vesszük a Bibliát, Jézust hirdeti, ha tanulmányozni szeretnénk az ÚR Jézus életét, személyét, azt, amit Ő cselekedett és cselekszik, megannyi lehetőségünk van erre, a végtelennek tűnő források egyik része Róla való bizonyágtétel, a másik része pedig szeretné halottnak nyilvánítani Őt. Nagypénteken Jézus Krisztus meghalt a mi bűneinkért, ahogyan az apostol később fogalmaz, az ránk is érvényes, gonosz kezeinkkel keresztre feszítettük. De Ő feltámadt, legyőzte ezáltal a halált, megfizette a bűnt s kegyelmet hirdetett nekünk. „Kezeinkkel”, szavainkkal, életvitelünkkel ma arra törekedjünk, hogy befogadjuk az Élet Urát.

február 19. – csütörtök

Pál levele az efézusiakhoz 2,19: Nem vagytok többé idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és háza népe Istennek.

Ha ismeretlen helyre megyünk, az első percekben igyekszünk felfedezni az ott érvényes szabályokat, esetleg szokásokat, s legtöbbször próbálunk azokhoz alkalmazkodni. Gondoljunk arra, amikor először mentünk iskolába, az első napokra egy új munkahelyen, vagy esetleg egy később barátunkká lett személyhez való első látogatásunkra. Ilyenkor egy kicsit visszafogottan, néha sután viselkedünk. Hosszabb- rövidebb idő után már egészen otthonos lesz a hely, adott esetekben mi döntjük el, hogy milyen szabályok érvényesek. Amikor valaki felismeri elveszett voltát, s elfogadja Isten kegyelmét, akkor Isten gyermekévé lesz, de még nagyon sok mindent kell megtanuljon Isten „háztartásában”, a Vele való közösségben. Ha engedelmesség által erősödik hite, egyre közelebb kerül Istenhez, s egyre otthonosabb lesz az életében az Úrral való szüntelen közösség. Ebben a közösségben a többi tagok testvéreink, egy családhoz tartozunk. A gyermek szüleihez van a legnagyobb bizalommal, de még a gyermek sem ugyanúgy fordul a szülőhöz idegen helyen, mint amikor otthon van. Mi mindig otthon vagyunk, ha megmaradunk Isten közösségében.

február 20. – péntek

A zoltárok könyve 148,3.5: Dicsérje őt a nap és a hold, dicsérje minden fényes csillag! Dicsérik az Úr nevét, mert ő parancsolt, és azok létrejöttek.

Mit tudott az ószövetségi ember az égitestekről? Azt, hogy azok elérhetetlenek számára, Isten teremtette azokat, az ember számára megfejthetetlen titok az, hogy hogyan lehetnek fenn, hogyan világítanak, miként mozognak az égbolton. Azt tudta még, hogy hasznosak a mindennapi életben,

világosságot, meleget áraszt a nap, utat mutatnak a hold és a csillagok. S nem felejtette el, hogy az égitestek nem csak az embert szolgálják, hanem hirdetik Isten hatalmát, dicsőségét. Mit tud az égitestekről a mai ember? Könyvtárak és digitális tároló eszközök hatalmas mennyisége tartalmazza azt a hétköznapi ember számára szinte felfoghatatlan mennyiségű, és nehezen érthető tudást, adatot, ami ezekkel foglalkozik. Úgy tudja az Istennel már nem törődő ember, hogy a nap csak hidrogén, hélium kérdése, gravitációja képletekkel írható le, pályája kiszámítható, eredete és elmúlása is nemsokára ismert kell legyen. A legerősebb pénznemben is milliárdokat költ az emberiség azért, hogy tovább tanulmányozza a mindenséget. A leggazdagabbak mi vagyunk, Isten gyermekei. Tudjuk, hogy a csillagok nem kis pontok, hanem óriási égitestek, alkalmazzuk a mindennapi életben annak előnyeit, hogy ismerjük a napsugarak fotonként, de elektromos rezgésként is működő tulajdonságait, s mindez még inkább megerősít abban a hitben, hogy ezek Isten teremtményei, a mi hasznunkra, és főleg Isten dicsőségére. Afelől sincs kétségünk, hogy a Teremtő Isten Szavával hozta létre őket, s egyszer a földdel, s a földi élet mai formájával együtt elmúlnak. Talán itt fokozottan igaz az ismert mondás: a keresztyén ember két lábbal a földön jár, s tekintete az eget kutatja. Adjunk hálát Istennek, hogy ma már nem titok előttünk sok minden azokból a csodákból, melyeket Ő teremtett, és azért is, hogy mi ismerhetjük a Teremtőt, igazként fogadjuk el az Ő kijelentését.

február 21. – szombat

Sámuel második könyve 7,18: Ekkor bement Dávid király az Úr színe elé, leült, és ezt mondta: Ki vagyok én, Uram, ó, Uram? És mi az én házam népe, hogy eljuttattál engem idáig?

Dávid a család legkisebb gyermeke volt, míg testvérei már felnőtteknek számítottak, és harcba mentek, az ő feladata az otthoni munka volt, a juhokat őrizte, elvitte testvéreinek az otthoni küldeményt. Egyszer azonban az ország legismertebb és legnagyobb tiszteletben álló prófétája azt mondta, hogy ő lesz a király, ez nemsokára be is következett. Ha csak megközelítőleg hasonló eset történik ma, arról könyvet írnak, filmet készítenek, hamar elterjed a híre az egyszerű embernek, aki nagy méltóságba helyeztetett. Ma is vannak előre lépések, ha nem is olyan mértékben, mint Dávid esetében, de azért egyszerű emberek is jutnak fontos tisztségekbe, leginkább szorgalmas munkával párosuló kivételes tehetségüknek köszönhetően. Kisebb, avagy nagyobb lépést sikerül tennünk felfelé, Dávid szavai nem csak elgondolkoztatnak, hanem példa értékűek is, mert neki sikerült embernek maradni, s mindazt, amit elért, Istennek tulajdonította. Pál apostol nem játszik a szavakkal, s nincs benne álszerű képmutatás, hanem nagyon őszintén mondja, hogy az apostolok között ő a legkisebb. Vannak emberek, akik nagyra tartják magukat, szót se pazaroljunk rájuk. Van, aki szerény, de csak azért, mert ezt így illik, mert várja, hogy felfedezzék szerénységét, az utolsó padba ül, de azért imádkozik, hogy az elsőbe hívják. Dávid nem ilyen. Izráel legnagyobb királya őszinte, alázatos, tudja, hogy nem ő érdemelte ki azt, ahova eljutott, hanem Isten akarata és munkája volt minden az életében. Nem vagyok király, de így is sokkal messzebb jutottam, mint ahogyan azt saját erőmmel elérhettem volna, vagy, ahogyan megérdemelném. Adjon Istenünk tiszta látást, értelmes szívet, hogy meglássuk: az vagyok, akivé Isten tett, mindenért az Övé a dicsőség.

február 22. – vasárnap

Pál második levele a korintusiakhoz 5,6-7: Tehát mindenkor bizakodunk, és tudjuk, hogy amíg a testben lakunk, távol lakunk az Úrtól; mert hitben járunk, nem látásban.

Ma könnyebb ezt az ígét megérteni, mint amikor azt megírta az apostol. Azért könnyebb, mert kézenfekvő példáink vannak, melyek segítségével az ige üzenete jobban megragadható. Isten velük

van, mi Hozzá imádkozunk, Őt hallgatjuk, igéjét olvassuk, mégis, bizonyos értelemben távol lakunk az Úrtól. A technika segítségével ma azokkal is tarthatjuk a kapcsolatot, akik nagyon messze kerültek, elektronikai eszközök segítségével halljuk, látjuk szeretteinket, naponta többször is kapcsolatba léphetünk velük. Mégis, az úgynevezett virtuális kapcsolat nem pótolhat egy egyszerű ölelést, bármilyen gyakran is „csevegünk” szeretteinkkel, mégis vágyakozva kérdezzük őket, mikor jönnek haza. Isten gyermekei is így élnek a földön: Istennel közösségben és mindig Isten után vágyakozva. Ma hitben járunk, de azt is bizonyosan tudjuk, hogy eljön a látás ideje, amikor szemtől szembe leszünk Istennel. Ameddig eljön a látás ideje, addig bizakodunk, hiszünk, reménykedünk és Istentől kérünk erőt a hűséghez, kitartáshoz.

február 23. – hétfő

Mózes ötödik könyve 28, 2-3: Rád szállnak mindezek az áldások, és kísérni fognak téged, ha hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára. Áldott leszel a városban, és áldott leszel a mezőn.

Isten szándéka az áldás. Aki az URat megismeri, annak hamarosan az lesz szinte érthetetlen, hogy miért nem látta addig is azt a sok jót, amit Isten készített neki. Mert amíg nem élünk Istennel, addig nincs lelki látásunk, világosságunk, ezért feltételezünk, s leginkább az emberek véleményére hallgatunk. Amíg valaki nem Isten gyermeke, addig azt gondolja, hogy ha egyáltalán hisz Isten létezésében, vagy az ÚR létezését egy átgondolandó lehetőségnek tartja, azt gondolja tehát az ilyen ember, hogy azért teremtette Isten az embert, hogy legyen, aki Őt szolgálja. Az ember pedig félelemből, vagy jutalom reményében, esetleg tehetetlenségből követi Isten akaratát. Ha megismerjük Őt, megértjük, hogy Isten azért teremtett minket, hogy szeretetével árásszon el, hogy áldásaival tegye gazdaggá, szépé életünket. Ő azt szeretné, hogy áldottak legyünk a városban és a mezőn, azaz meg akar áldani otthonunkban és munkánkban, ma talán úgy mondanánk, hogy Istenünk áldani akar minket mindenütt, mindenkor, mert Ő abban gyönyörködik, ha minket megajándékozhat. Hallgassunk mindenkor az ÚR Szavára, kísérjen minden utunkon Isten áldása.

február 24. – kedd

Ezékiel próféta könyve 20,44: Akkor majd megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. Az én nevemért, nem pedig a ti gonosz életetek és romlott tetteitek szerint bánok így veletek, Izrael háza! – így szól az én Uram, az Úr.

Erre mondja az egyik legismertebb keresztyén ének, hogy érthetetlen kegyelem. Miért cselekszik így Isten? Erre a kérdésre nem válaszol, nem magyarázza meg, nem elégíti ki az emberi kíváncsiságot, nem ad az Ő isteni tetteire emberi logika szerinti igazolást. Isten bánásmódjából, abból, hogy nem büntet, ahogyan azt megérdemelnénk, hanem jutalmaz, ahogyan egyedül Szent Fia érdemelné meg, mi felismerhetjük Őt, megtudjuk cselekvésmódjáról, hogy Ő az Isten. Isten érthetetlen kegyelmének evangéliumát hallva a bűnös ember, aki még mindig távol van az Úrtól, érthetetlenül csodálkozik, szívében hamis gondolatok támadnak, azt meri feltételezni, hogy ezek alapján tovább élhet ugyanazokkal a bűnökkel. Isten gyermeke pedig ugyanezt az üzenetet hallva, felismeri Isten cselekvő szeretetét saját életében, bánkodik, hogy bűneivel szomorította Istent, s nem akar többé a bűn útján maradni, hanem elfogadja a kegyelmet, életét Istennek akarja szentelni. Nagy és szent a mi Istenünk, nagy és szent az Ő Neve, számunkra csodálatos az, ahogyan velünk bánik, nincs emberi magyarázat arra, hogy Ő könyörült rajtunk, nem tudjuk megérteni sem, meghálálni sem azt a nagy szeretetet, mely erre a bánásmódra indítja felénk. Legyen örökké áldott, URam, a Te Neved.

február 25. – szerda

Habakuk próféta könyve 2,6: Jaj annak, aki rakásra gyűjti, ami nem az övé – de meddig?

Test és vér nem örökölheti Isten országát, a földi értékeket nem lehet átvinni a mennybe, ezért a földiekre „korlátolt használati idejüket” számon tartva kell tekintsünk. Az ÚR arra bízta követőit, hogy ne gyűjtsenek kincseket a földön, mert ezek sokszor még a földi élet végéig sem maradnak meg, ellopják, a rozsda és a moly emészteti meg őket, vagy tennénk hozzá ma, nagyon hamar jöhet olyan változás a gazdasági életben, hogy tegnapi kincsek ma filléreket érnek. A földi javakkal bölcsen kell élni, nem kell azokban bízni és nem kell azokat halmozni.

Isten gyermekeinél az szóba sem jöhet, hogy jogtalanul, tisztességtelenül szerzett kincseket gyűjtsenek, de látjuk, hogy a világban azért vannak, akik ezt teszik. És sajnos, látva, hogy sokszor tehetik, másokat is megkísért a gondolat, hogy jó lenne bármi áron gyűjteni, értékeket halmozni, hiszen a mai életben pénzzel, kincsekkel nagyon sok minden elérhető. Az ige azt üzeni, hogy Isten tud mindarról, amit az ember cselekszik, és Ő szab határt a gonoszoknak is. De mielőtt Isten elhozná az igazság idejét, a kérdésre elkezdhet választ keresni minden ember. Meddig gyűjthet az ember olyat, ami nem az övé? Irigylésre, netán követésre méltó az ilyen ember? Használni fogja azokat? Békességben tudja ezt tenni, öröme lesz benne? Ne csak a hamis megszerzési módot ítéljük el, de segítsen Isten, hogy az így szerzett kincseket se kívánjuk, ne azokon ábrándozzunk. Gyűjtsetek kincseket a mennyben!

február 26. – csütörtök

Jeremiás próféta könyve 31,18: Téríts meg engem, hogy megtérjek, mert te vagy, Uram, az én Istenem!

Isten azt parancsolta az ószövetségi népnek, hogy tartsák meg parancsolatait, rendelkezéseit, járjanak mindig az Ő akarata szerint, akkor élvezni fogják Isten gondviselését, oltalmát, áldásait. A bűnbe esett ember azonban képtelen arra, hogy igaz és szent életet éljen, Izráel népe nem tartotta meg az ÚR szavát, mert nem lehet azt embernek tökéletesen betartani. Az Újszövetség ezt úgy fogalmazza meg, hogy a törvénynek lehetetlen engedelmeskedni, és így lehetetlen a törvény betartása által üdvözülni. Keresztelő János is azt hirdette, Jézus is azzal kezdte a munkásságát, hogy felszólította az embereket arra, hogy térjenek meg, forduljanak Isten felé, keressék az Ő akaratát és engedelmeskedjenek annak. Ebből egyesek arra következtetnek, hogy ma is fel kell szólítani az embereket a megtérésre, s mindenkinek saját felelőssége, hogy megtér, elfogadja a felszólítást, s ezáltal elindul az üdvösség útján, vagy gonosz a szíve és visszautasítja mindezt.

Érdemes elgondolkozni azon, amit Efraim, azaz Isten népe mond, kér Istentől: téríts meg engem, hogy megtérjek. Istent kéri a közösség, hogy cselekedjen, Isten beavatkozására van szüksége ahhoz, hogy megtérhessenek. A mai közösségekben is első sorban nem az emberek erős akaratára van szükség, és nem emberi módszerekre a közösségbe csalogatáshoz, hanem az élő Isten cselekvésére. Ő tegye késszé mindnyájunk szívét arra, hogy elfogadjuk hívását, feléje forduljunk, Hozzá térjünk. Az ÚR a mi Istenünk.

február 27. – péntek

Pál levele a rómaiakhoz 14,1: A hitben erőtlent pedig fogadjátok be, de ne azért, hogy nézeteit bírálgassátok.

Azokat nevezi hitben erőtleneknek az apostol, akik még az eledelekben válogatnak, a napokat megkülönböztetik, azaz külsőségekben is elengedhetetlen számukra az engedelmisség. Tudjuk, hogy Jézus másként gondolt a szombatra, mint kora vallásos vezetői, azok szigorú előírásoknak igyekeztek megfelelni, az ÚR pedig azt tanította, hogy a szombat van az emberért. A vallásos vezetők előírás szerint böjtöltek, Jézus és tanítványai pedig nem akkor és nem úgy, ahogyan mások. Ahhoz, hogy Jézus tanítását helyesen értsük, és a magunk életvitelében Őt kövessük, ahhoz hitben növekednünk kell, idő és lelki érés szükséges hozzá.

A gyülekezetekben mindig voltak hitben tapasztaltabbak és hitben kezdők is, de ez a krisztusi lelkületű emberek között nem jelent egymás fölötti uralkodást, sem egymás megvetését. Nem vezet jóra az, ha a kezdőket, s sok mindent még talán tévesen tudó keresztyéneket gyorsan ki akarjuk oktatni, elmondjuk nekik, hogy mi már jól tudjuk, milyen a helyes keresztyén életvitel, s a mi közösségünkben mindenki ehhez igazodjék. Az ilyen hozzáállás leggyakrabban elriasztja az érdeklődőket. Az apostol azt mondja, kioktatás helyett inkább türelmünket, szeretetünket mutassuk meg feléjük, ne bírálgassuk, hanem fogadjuk be az erőtlenekeket, hiszen minket is így fogadtak be egykor. A cél az kell legyen, hogy böjtünk, lemondásunk, alkalmazkodásunk által is egyeseket megnyerjünk a Krisztusnak.

február 28. – szombat

János első levele 5,3: Mert az az Isten iránti szeretet, hogy parancsolatait megtartjuk, az ő parancsolatai pedig nem nehezek.

Az Ószövetség egyik legfontosabb ígéje, minden zsidó számára ismert és követendő parancsa így hangzik: szeresd az URat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből. Jézus második nagy parancsként ehhez hozzá teszi: és szeresd felebarátodat, mint magadat. De mit jelent Isten szeretni? Hiszen Őt nem látjuk, ahogyan embertársainkat, akiket még így is sokszor nehéz szeretni. És mit jelent szeretni Istent, ha Salamon imájára gondolunk, aki azt mondja, hogy az ember nincs mit adjon Istennek, mert minden az Istené, hiszen Ő alkotta az eget és a földet, és mindazt, ami azokban van.

A mai igében az apostol azt írja, hogy Isten szeretete az Ő parancsainak megtartását jelenti. És itt most nagyon fontos az, hogy kinek szól az ige, és hogyan kell azt érteni, megtenni. Amíg azoknak szólok, akik nem Isten gyermekei, és arra hívom őket, hogy tartsák meg a parancsolatokat, egyetlen célom lehet vele, az, ami az Ószövetség célja is volt: ismerjék fel, hogy emberi erővel az lehetetlen. Ha viszont a gyülekezetnek, Isten gyermekei közösségének szól az ige, akkor itt már nem fogják félreérteni, nem a büntetéstől való félelem miatt igyekeznek a parancsolatokat nem áthágni, hanem az Isten gyermekei így szeretik Istenüket. Hálából a bűnbocsánatért, kegyelemért, mindennapi gondviselésért, az üdvösségért legnagyobb törekvésük az, hogy megörvendeztessék Istenüket, magasztalják az Ő Nevét, s ennek legjobb módja, ha követik az Ő akaratát. Nem saját erőből, hanem a Lélek erejével. Amikor valamit szeretetből teszek, az soha sem nehéz.